

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi J. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie
o sygn. I S (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 9 marca 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 2 listopada 2021 r. J. J. złożył do Sądu Najwyższego skargę na
naruszenie prawa do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie I
S (...), prowadzonej przez Sąd Apelacyjny w (...), wnosząc o stwierdzenie
przewlekłości i przyznanie mu 20.000,00 zł od Skarbu Państwa, a nadto o
zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu
przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora
i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm.,

dalej jako: „ustawa o skardze na przewlekłość”) skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Skarga J. J. spełnia tylko pierwszy wymóg. Skarżący wskazał sygnaturę postępowania, które w jego ocenie trwało zbyt długo oraz sformułował żądanie stwierdzenia jego przewlekłości, ale nie podał uzasadnienia dla tego żądania. Skarga została przygotowana na bazie powielanego „wzoru”, w którym odręcznie uzupełniono m.in. daty kilku czynności procesowych J. J. i Sądu. W ocenie Skarżącego, w sprawie doszło do nieuzasadnionej zwłoki w okresie od 1 grudnia 2018 r. do 2 listopada 2021 r. w postaci m.in. opieszałego wezwania do uzupełnienia pisma Skarżącego i wydania „decyzji”, co stanowi przejaw obstrukcji procesowej.

W ocenie Sądu Najwyższego, w skardze brak jest „okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków. Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga J. J. musiała zostać odrzucona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.